

I. Vanduo iš čiaupo

JIEDU PASIRINKO ŠI BUTĄ su erdvia atvirai išplanuota virtuve ir išėjimu į didžiulį balkoną rytų ir pietų pusėje visai ne dėl Nacumi maisto gaminimo aistros ar, juo labiau, noro pasipuikuoti savo kulinariniais gebėjimais, o todėl, kad jis priminė blizgiuose moterų žurnalų puslapiuose matytus interjerus, kurie jai kėlė susižavėjimą, štai kad ir virtuvės salė – naujausia šio meto tendencija ar paskutinis mados klyksmas, kaip jau pavadinsi, bet atrodė iš pažiūros gan patogia, ir užvis svarbiausia, kad sename dviejų miegamųjų bute, kuriame jie gyveno prieš tai, laukujės durys vedė tiesiai į virtuvę, todėl įžengus į butą svečius dešinėje bemat pasitkdavo kriauklė, dujinė viryklė ir šaldytuvas, ir jos motina, kuri šiaip jau niekad nėra gyvenusi daugiabučių namų kvartale ar bute, kaskart užėjusi sakydavo, kad nuo pat slenksčio prasidedanti virtuvė trenkia skurdu ir, tiesą pasakius, jei kriauklėje nepalaikai idealios švaros, viskas atrodo tik dar vargingiau, – tokie išvedžiojimai jau tapo jai įpročiu, – ir tada pridurdavo, girdi, man nerūpi, kaip pigiai atsiėjo ta būsto paskola, atskira virtuvė tau gerokai palengvintų namų

šeimininkės kasdienybę, žinoma, motina sakė tuos žodžius įsmeigusį akis į plautuvę su virykle, kurioms buvo toli iki tobulo švarumo, ko Nacumi galbūt būtų norėjusi; kita vertus, šiame naujai įrengtame bute su atvira virtuve ir pusryčių sala laukujės durys jau nesivėrė tiesiai į virtuvės kambarį, o, kaip ir pridera, buvo prieangis, nors kiek ir ankštokas, bet jis vedė į koridorių, kurį, savo ruožtu, nuo virtuvės skyrė balto medžio įstiklintos durys, o tai reiškė, kad netikėtai pasirodžius svečiams nereikėjo slėpti apšnerkštos virtuvės, tai Nacumi, be abejo, buvo pranašumas, o kalbant apie viso būsto išplanavimą – atviro tipo virtuvė užėmė apie dvylika tatamių, tada šešių tatamių japoniško stiliaus kambarys, prie virtuvės prisišliejęs sandėliukas, iš viso trys tatamiai, ir du vakarietiško stiliaus kambariai, atitinkamai aštuonių ir septynių tatamių ploto, – ji nepajėgė nusikratyti jausmo, kad tokios erdvės esą per didelė prabanga jai, jos vyrui ir dviem vaikams, iš kurių vienas lankė darželį, o kitas pradinį klasių mokslėivis; tuo metu vaikai tiesiog džiūgavo dėl vaikiško baseino vidiniame kieme, nors jis, tiesa, vargu ar buvo tinkamas plaukioti, daugių daugiausia pasipliuškinti, bet vaikai krykštavo, žiūrėk, kaip kietai, dabar ir mes būsim kaip turtuoliai, ir nors Nacumi jau akivaizdžiai matė, kaip greitai jos vaikams tas baseinas nusibosta ir tampa veikiau patyčių objektu, bet šiandien jis atliko savo funkciją; ir nors aštuonių tatamių kambarys šiuo metu buvo paverstas į vyro darbo kabinetą, ji svarstė, kad, vaikams ėmus lankyti vidurinę mokyklą, jie greičiausiai nebenorės miegoti dviaukštėje lovoje septynių tatamių kambaryje, kaip yra

dabar, ir užsimanys nuosavo kambario, jei taip įvyktų, tada būtų galima atlaisvinti vyro „kabineta“ ir perkelti ten vieną iš vaikų, o jos vyras įsirengtų kabinetą sandėliuko patalpoje – joje stovi skalbimo mašina, džiovyklė ir skalbinių krepšys, o sienoje priešais įsispraudusi internetu pirкта lengva sieninė sandėliavimo spinta iš balta poliesterio derva dengtos faneros, it pagal užsakymą atitinkanti kambario sienos matmenis, – arba bent jau jiedu su vyru buvo taip šnekėję, bet jei taip iš tikrųjų nutiktų, ji neturėjo žalio supratimo, kur reikės dėti skalbimo mašiną, džiovyklę ar sandėliavimo spintą, kurioje laikė dulkių siurbį, skalbimo ir valymo priemonės, taip pat konservus ir kitus maisto produktus atsargai ir dar gyvą velnią visokių daiktų daiktelių; lyg viso to būtų negana, „kabinete“ šiuo metu stūksojo penkios plieno ir faneros knygu lentynos, rašomasis stalas, kompiuteris, vaizdo kamera, kuria jos vyras buvo užsimojęs įamžinti bendrus šeimos atsiminimus, – nežinia, ar jam pabodę filmuoti, o gal jis apskritai neturėjęs išlavintos akies vizualiesiems menams, bet šį savo užmanymą jis galiausiai apleido, nepalikęs nė dešimties valandų filmuotos medžiagos, kurios ir tai dalis subjektų kadre buvo „nukirsta“ galva, – taip pat studijų laikais naudota tampyklė krūtinės ląstos raumenims stiprinti ir SUPER GYM DX (pagaminta Taivane), žadantis „realius rezultatus po kasdinių treniruočių“ ir dėl savo „dvylikos pakopų reguliuojamo hidraulinio cilindro“ siūlantis „treniruotei sporto klube prilygstančią patirtį – lengvai, bet kuriuo metu, savo namuose! Pagerink fizinį aktyvumą, išryškink kūno formas, lavink ištvėrmę“, kurį jis įsigijo be

Nacumi žinios jau persikėlus į šį būstą, ir nors šis įrenginys nekainavo labai brangiai, bet svėrė visus trisdešimt kilogramų ir buvo šimto penkiolikos centimetrų pločio, šimtas šešiasdešimt vieno centimetro ilgio ir šimtas keturiasdešimt aštuonių centimetrų aukščio: vos pagalvojusi apie visus šiuos daiktus, ji tenorėjo rytoj pat viską išnešti ir pastatyti į šiukšlių surinkimą vietą, bet, šiaip ar taip, dar turi praeiti geri penkeri ar šešeri metai, kol jiems prisireiks rimtai apie tai galvoti, ir dabar ji, sutelkusi visą dėmesį į buto išplanavimą ir apstatymą, pamatė, kad tie iš pažiūros paprasti skaičiavimai esą ne tokie jau paprasti, nes kažkur būtinai įsivels koks neatitikimas (kai jau pagaliau atrodė, kad viskas išdėstyta pagal būsto planą, išaiškėdavo, kad durys atsidaro į kambario vidų, nors logiškai žiūrint jos turėjo atsidaryti į išorę, ir taip toliau), ir Nacumi nusprendė, kad, užuot toliau kvaršinus galvą dėl tokių problemų, daugiau naudos bus per daug dėl to nesijaudinti. „Kai ateis laikas, tada ir nuspręsim, ką daryti, ar ne?“ – tarstelėjo ji savo vyrui; „aha, kai ateis laikas“, – atliepė jos vyras nuo sofos, kur tuo metu knapsojo, galvą pasidėjęs ant krūvos pagalvėlių ir akių neatitraukdamas nuo televizoriaus ekrano, tai ją šiek tiek suerzino, bet pasvėrusi, kad dabar, būtent šiuo metu, tai buvo ne svarbiausias klausimas, iš tiesų, juk jie galėsia viską nuspręsti pribrendus laikui, ji pasirinko numaldyti ūmai ją apnikusį norą papriekaištauti vyrui, girdi, tu visada taip sakai.

Nauja virtuvė jų naujajame bute jai rodėsi per daug puiki, todėl ji sunkiai galėjo prisiversti naudoti ją pagal paskirtį, ypač vengė maisto, virto riebaluose, kuris būtų sutepęs

nepriekaištingos būklės emalio ir šviesaus medžio paviršius, darančius prie visų virtuvės baldų, ir nors ją, atrodytų, graužė sąžinė, kad neatlieka namų šeimininkės ir motinos vaidmens, ji vis dėlto nenorėjo gaminti maisto, galinčio išpurvinti virtuvę.

O kas, sako ji savo vyrui, jei pamėginčiau namie pagaminti tempuros. Sakykim, net jei atidžiai išstudijavus receptūrą ir pavyktų iškepti visai pusėtiną tempurą, tokia vis viena niekad neprilygs gamintai virtuvės šefo jo paties specializuotame restorane, kaip manai? Juk augau visiškai įprastoje šeimoje, mano motina irgi ne kokia gurmanė ir apskritai net nepasakytum, kad būtų labai mėgusi gaminti, o dabar esu tik paprasta namų šeimininkė, ne tempuros restorano šefė, ir net jei mokėčiau gaminti visai pusėtiną tempurą, nėra taip, kad mums būtų striuka su pinigais, galiausiai, tu juk nepulsi kaip koks kvailys visiems savo draugams ir kolegoms pasakoti, girdi, mano žmonos tempura – tai jau kažkas tokio, visa tai man atrodo mažų mažiausiai apgailėtina.

Jos vyras, tarytum puikiai suprasdamas, ką ji turinti omenyje, pritariamai linkteli ir priduria, esą tie vyrai, kurie nuolat puikuoja žmonos kulinariniais gebėjimais, jam panašūs į lepšius, šie, kaip paprastai, jaunystėje būna per daug liekni, o sulaukę vidutinio amžiaus ima ir aptenka riebalais nelyg kokia išglebusi kapibara, o jų penis, kuris ir šiaip nėra didelis, apsinuoginus atrodo tik dar mažesnis, galų gale, jis tęsia, nėra taip svarbu, kaip ten iš tikrųjų yra, bet girtis žmonos kulinariniais gebėjimais, pagalvojus, yra netgi tam tikros priklausomybės ženklas, reiškia, kad jų santykis kaip motinos su vaiku,

o tai jau tapo kliše kalbant apie japonus vyrus, argi ne taip, jis sako ir patenkintas linkteli. Vaikai nesiskundžia mikrobangų krosnelėje šildytu karbonadu ar tempura iš maisto prekių parduotuvės, nors, savaime aišku, jie valgo tokį maistą kiek kitaip nei jos pačios gamintus patiekalus, o tai rodo, kad jie turi subtilią nuovoką apie skonį ar, kaip čia geriau pasakius, aiškiai skiria, kas skanu, o kas ne, tad ruošiant maistą, kuris leidžia vaikams patiems lavinti savo skonį būtent tokiau būdu, ko gero, retsykiais galima sau leisti ir šiek tiek atsipūsti; maža to, riebaluose verdamam maistui nori nenori reikia daug aliejaus, ir syki pripratus prie aliejaus visa kita ima kažin kaip prarasti skonį, tai tampa nelyginant kokiu priklausomybė, visai kaip rūkalai, alkoholis ar narkotikai, bent jau ji taip skaičiusi viename žurnale apie sveiką mitybą ir, beje, vyrui svarbu palaikyti tinkamą mitybą dėl sveikatos, lygiai kaip vaikams negerai vartoti per daug riebalų, nes tai gali atsilipti ateityje, – taip ji aiškina savo sprendimą negaminti riebaluose virto maisto, netgi jei tai kaip nors prieštarauja tiems kiaulienos karbonadams, krocketams, tempurai ir aliejui gruzdintai vištienai, kuriuos ji, nupirkusi jau paruoštus iš mėsinės ar maisto prekių parduotuvės, kartais patiekia ant bendro šeimos stalo, juolab kad nei vyras, nei vaikai jai dėl to neprikaišioja.

Nuo Šibujos iki jų namų apie trisdešimt minučių kelio autobusu, nors, savaime aišku, atsižvelgiant į eismą, tokia kelionė įprastai užtrunka ilgiau; važiuojant nuo Šindžiuku galima sėsti į Odakiū geležinkelio liniją ir važiuoti iki Čitose

Funabaši stoties, tada persėdus į autobusą prie Čitose Funabaši išlipti priešais Tokijo žemės ūkio universitetą, o nuo ten iki namų tetrunka kokias keturias ar penkias minutes pėsčiomis, ir dėl visai netoliese įsikūrusio universiteto miestelio ir hipodromo tokia kaimynystė puikiai pritaikyta vaikams; šį butą, žinoma, jiedu įsigijo už gana protingą kainą ir net jei nuspręstų vieną dieną jį pardavę pasistatyti nuosavą namą Medžiro kvartale, kur gyvena Nacumi tėvai, jie bent jau kuriam laikui bus patenkinę savo norą gyventi kur nors kitur (tegu tai ir tas pats Tokijas); įrengtas jis buvo prieš septynerius metus ir ankstesnis savininkas, rodos, nusprendė jį parduoti ūmai pristigęs pinigų, todėl butas tikrai nebuvo naujas, bet ir ne kokia seniena, – tarytum buvęs savininkas jau iš anksto žinojęs, kad vieną dieną butą parduos, arba gal jis paprasčiausiai labai mėgęs tvarkytis, – kad ir kaip būtų, šiuose namuose vargiai būtum įžiūrėjęs kokių nusidėvėjimo ar nešvaros pėdsakų. Virtuvės baldų sistemą su marmuro imitacijos stalviršiais ir didelę orkaitę su mikrobangų funkcija buvo galima naudoti kaip yra, todėl užteko tik šį bei tą atnaujinti – šešių tatamių japoniško stiliaus kambario demblines grindis pakeisti į parketą, o vietoj sieninės spintos su stumdomosiomis durimis įtaisyti vakarietiško stiliaus drabužinę; kalbant apie tapetus septynių tatamių kambaryje, kurie, rodos, prancūziški, ar kažkas panašaus, išmarginti rožinės, žydros, oranžinės ir rusvos spalvos gėlytėmis švelniai kreminiame fone rokoko stiliumi, ar kaip teisingai vadinasi, ji gerai neišmananti visų tų stilių vingrybių, šiaip ar taip, tas raštas buvo per daug romantiškas ar, geriau sakyti,

klasikinis, ir ant lubų kabojo graviruoto matinio stiklo sienynas, greičiausiai derintas prie tapetų, su iš viso dvylika kadamuojančių ašaros formos krištolinių pakabučių; jei turėtume mergaites, sakė vyras, jos gal būtų apsidžiaugusios ir galėtų vaizduotis, kad gyvena beveik kaip princesės, bet berniukai nieku gyvu negali gyventi tokiam kambaryje, tai būtų per daug keista, į tai ji sureagavo, girdi, net jei mudu turėtume mergaites, nenorėčiau, kad jos gyventų tokiam neskoningame ir kvailame kambaryje kaip šitas; po tokio apsikėitimo nuomonėmis jiedu senus tapetus pakeitė į minimalistinio stiliaus, įrengė fluorescencinį apšvietimą ir, savaime suprantama, vietoj rožinės kiliminės dangos paklojo parketą; vyresnėlis sūnus pirma nenorėjo keisti mokyklos, bet viskas susidėliojo taip, kad jis perėjo į naują mokymo įstaigą nuo balandžio mėnesio, kai prasideda nauji mokslo metai, todėl nesudėrė su ypatingais sunkumais, o jaunėlis, kuris tik pradėjo lankyti darželį, labai greitai prisitaikė prie naujos vietos, ir taip prabėgo metai, teoriškai viskas ėjosi pagal planą, ir jų sprendimas pakeisti grindų dangą į parketą – ypač kalbant apie vaikų kambarį – pasiteisino, nes grindis valyti buvo paprasta, ir taip daug higieniščiau nei kiliminė danga, kurioje gali įsiveisti dulkių erkučių, ir, kas svarbiausia, parketlentės šiuo metu buvo ant bangos, todėl savaime aišku, kad jie rinksis būtent jas, tačiau vieną dalyką jie vis dėlto pražiūrėjo, tai kad per parketines grindis garsas sklido daug geriau, ir moteris iš apatinio buto – kurios veidas jai buvo pažįstamas, nes tik atsikrausčiusi Nacumi buvo užsukusi pas ją, kaip ir kitus namo gyventojus iš aplinkinių

butų, įteikti tūkstančio jenų vertės (be PVM) dėžučių su ryžių traškučiais (kiekvienoje po tris skirtingų skonių pakečius: paprasti, gruzdinti su riešutais ir įvynioti į džiovintus jūržolių lapelius, kuriuos ji nupirko pasitarusi su motina, esą tokioje situacijoje labiau dera ryžių traškučiai, nes vyresnio amžiaus gyventojai sausainių gali ir nesuprasti) – užsiminė, jodviem susidūrus šiukšlių surinkimo vietoje, girdi, pas jus du berniukai, ar ne, oi kiek pas juos energijos! Dar sako, šiais laikais vaikai daugiau nieko neveikia tik mokosi ir lanko korepetitorius, o radę laisvą minutę visai nesijudina ir mieliau žaidžia kompiuterinius žaidimus, bet, panašu, jūsiškiai dar ir kokie judrūs, kai būna namuose, ar ne taip, – kas, be jokios abejonės, buvo kandus komentaras apie tai, kokie triukšmingi jos vaikai, todėl Nacumi susigėdusi atsiprašė, bet ta pastaba ilgam įsirežė atmintyje, nes jos vaikai tikrai nesidavė po namus, ir net jei moteris iš apatinio buto neva galėjusi girdėti jų žingsnius, galbūt problema buvo pačioje namo konstrukcijoje, – visai įmanoma, kad tarp grindų ir apatinio buto lubų per siaura arba netinkamai izoliuota, – o tai jai sukėlė itin nemalonų jausmą, kad galbūt jie padarę klaidą, juk akivaizdu, kad kilimas geriau sugeria garsą nei parketas, ir gal mums vis dėlto reikėjo imti kiliminę dangą, sako ji savo vyrui, kuris savo ruožtu paklausia, kiek maždaug tai moteriškai metų, ir ji miglotai atsako, hm, turbūt duočiau nuo kokių keturiasdešimt septynerių ar aštuonerių iki šešiasdešimt penkerių, į ką jos vyras sureaguoja, neva, dar suprasčiau, jei kalbėdama apie kito asmens amžių sakytum, tarkime, „apie penkiasdešimt“ ar ką nors

panašaus, bet pasakymas „nuo kokių keturiasdešimt septynerių ar aštuonerių iki šešiasdešimt penkerių“ yra mažų mažiausiai keistas. Keistas, nes įprastai toks beveik dvidešimtųjų metų intervalas vartojamas šnekant apie neatpažintus žmogaus palaikus, štai, kad ir šio ryto laikraštyje buvo straipsnis apie šimto penkiasdešimt aštuonių centimetrų ūgio, ilgų, šviesiai rudai dažytų, cheminiu būdu sušukuotų plaukų moterį, vilkinčią rožinės spalvos megztiniu ir brangaus fasono aptemptu smėlio spalvos sijonu, avinčią aukštos kokybės smėlinės ir tamsiai rudos odos sandalais, seginčią auksinius auskarus, iš aprangos galima spręsti, kad tai didelės pajamas gaunanti nuo dvidešimtųjų iki keturiasdešimties metų moteris, – va čia tavo apibūdinimas būtų tinkamas, bet ar nemanai, kad keistoka taip sakyti apie gyvą žmogų, su kuriuo netgi esi persimetusi keliais sakiniais, esą duotum jai „nuo kokių keturiasdešimt septynerių ar aštuonerių iki šešiasdešimt penkerių“.

Tu taip šneki tik todėl, kad nesi matęs tos moters iš aptinio buto, bet kas, ją išvydęs savo akimis, būtų apibūdinęs lygiai taip kaip aš, jei ji būtų atrodžiusi apie penkiasdešimties, žinoma, būčiau taip ir sakiusi, bet omenyje turėjau tai, kad tos moters atvejis yra kitoks, ji nenusakomo amžiaus, tarsi jai visai ne tiek metų, kiek atrodo, – išsigynė ji, ir taip jų pokalbis pakrypo neplanuota linkme, ir vis dėlto, kalbant apie butą virš mūsų, negali sakyti, kad viršutinių kaimynų visiškai nesigirdi, savaime aišku, kad jei ten gyvena žmonės, retsykais turi kas nors girdėtis, pavyzdžiui, kaip nuleidžiamas klozetas vidurnaktį arba vanduo, čia sruvenantis, čia

plūstantis visą namą išraizgiusiais vandentiekio ir nuotekų vamzdiniais, arba balkone įtaisyto dujinio boilerio degiklis, kuriam jau aštuoneri metai ir kurį, ko gero, laikas keisti, kuris, anot vaikų, riaumoja nelyg kokia pabaisa, ir duslus šlepsinčių kojų garsas, ir agresyviai varstomos durys, bet tai ir viskas; abu vaikai iš viršutinio buto, berniukas ir mergaitė, mokosi vidurinėje mokykloje, todėl jie vyresni už mūsų berniukus, kurie gal kartais susipeša dėl niekniekių ir, žinoma, gal yra buvę, kai mažieji šiek tiek įsidūkę pašokinėjo, bet net ir tada, nemanau, kad girdisi taip gerai, kad apatiniams kaimynams būtų ko skųstis, – sako ji, – būtent todėl ir klausiau, kiek tai moteriai metų, – sureagavo jos vyras, – moterys, įžengusios į menopauzę, kartais visai be reikalo ima kelti isteriją, šiaip ar taip, pakaks, jei kitą sykį ją sutikus pasakysi, kad apgailestauji dėl triukšmo ar kažką panašaus, viskas tuo baigsis, – sako jis, tarytum nebuvo jokių abejonių, kad tai padaryti būtent jos pareiga, nes ji visą dieną praleidžia namie.

Po visko ji stovi priešais emaliuotą kriauklę ir plauna nešvarius pusrėčių indus, traukia lėkštę po lėkštės iš baltos plastikinės vonelės su vandeniu, kurio paviršiuje plūduriuoja sviesto ir aliejaus ratilai, mazgoja jas su indų plovimo skysčiu, skalauja, kol atsitokėjusi, vis dar su lėkšte rankoje, pagauna save keistai įsistebeilijusią į tekantį vandenį. Pro langą besiveržiantys rytinės saulės spinduliai sužioruoja iš čiaupo srūvančio vandens juostoje, ši purslais tykšta kriauklės paviršiumi, kol galiausiai yra įsiurbiamą į kanalizacijos angą, kur

tolydžio teka nenutrūkstamai ir tyliai; vamzdžiais keliaujantis vanduo ir oras kartu tarytum sukelia šiokį tokį atgarsį, kol vanduo, vos girdimai srovendamas, ima lietis per plastikinės vonelės kraštus.

Nežinau, kaip geriau pasakyti, bet ar tau taip nebūna? Na, tu indus plauni retai, bet, sakykim, kai valaisi dantis, ar nebūna, kad ūmai pagauni save spoksantį į iš čiaupo tekantį vandenį? Tas jausmas suteikia keistą pasitenkinimą, žinoma, gal čia ir smulkmena, bet akimirką užsižiopsojęs atsiduri lyg kokiam sapne, nors tuo metu ir nematai nieko konkrečiau. Tada, kai atitokęs susivoki švaistą vandenį, krūpteli, bet vyrai, ko gero, to nesupras, ypač tie, kurie beveik neužsiima namų ruoša, – Nacumi sako vyrui, šis kilsteli antakius lyg iš nepasitenkinimo, lyg iš susirūpinimo ir nutaiso miną, bylojančią „ką tu man bandai tuo pasakyti?“. Savime suprantama, ji jau buvo įpratusi prie šios veido išraiškos, bet svarbu ne tai, o kad taip sakydama ji jo nekaltino ar kažkas panašaus, tai buvo tik potyris ir tiek – paguodos ir tuštumos jausmas, apimantis stebint iš čiaupo tekantį vandenį, kai nieko negalvodamas pasineri į sapną – juo ji mėgino pasidalinti su savo vyru, todėl negalėjo išvengti vos juntamo nepasitenkinimo, kai šis įtariai priėmė jos žodžius.

Nereikėjo plauti indų, nereikėjo pripilti vandens į virdulį ar nusiplauti rankų arba veido, bet ji vis viena atsuko čiaupą, gurgėdama nuvinguriavo skaidri vandens juosta, žybčiojanti šviesoje ir besisukanti nelyginant virvučių pynė, o gal veikiau gyvatė, ir tatai privertė ją susimąstyti apie japonišką

žodį čiaupui įvardinti, hieroglifais paskiemeniui jis užrašomas kaip „gyvatės burna“, ji ėmė svarstyti, ar taip yra dėl tos gyvatiškos vandens juostos, srūvančios iš čiaupo; kad ir kaip ten būtų, vanduo teka ir tiek, – ir tai viskas, tame nebuvo visiškai nieko ypatingo, paprasčiausias kasdienis dalykas, bet dėl kažin kokios nesuvokiamos priežasties ji negalėjo liautis į ją spoksojusi, tarytum sapne.